

Sygn. akt II CSK 281/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. N.
przy uczestnictwie K. N.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca 297/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał występowanie na jej tle trzech istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze dotyczy tego, czy faktyczna, długoletnia i powstała za zgodą stron separacja stanowi ważny powód. Kwestia ta nie jest jednak istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu przepisów o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ustawodawca celowo w art. 43 § 2 k.r.o. posłużył się ogólną formułą „ważnych powodów”, aby na tle całokształtu okoliczności konkretnej sprawy oceniać, czy są one spełnione. Żadna zatem okoliczność, jak chce skarżący, nie może być *a priori* uznana przez Sąd Najwyższy za „ważny powód” w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. Zarzut w tym zakresie w konkretnej sprawie może być zatem jedynie zarzutem kasacyjnym, natomiast nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem w III instancji. W ramach tego samego zagadnienia prawnego wskazano również na potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, jakie znaczenie dla ustalenia nierównych udziałów ma вина jednego z małżonków przy powstaniu separacji faktycznej. Trzeba stwierdzić, co dostrzega w treści skargi kasacyjnej sam skarżący, że problem ten doczekał się już stosunkowo bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, które jest wewnętrznie spójne i z którego wynika, że вина nie powinna działać ani na niekorzyść małżonka niewinnego, ani na korzyść małżonka winnego. Nie ma potrzeby zrewidowania tego stanowiska, a ocena wpływu winy na wystąpienie ważnych powodów w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. powinna zostać dokonana *ad casum*. Trzeba dodać, za argumentem podniesionym w odpowiedzi na skargę, że wskazany problem prawny nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania także dlatego, że nie powstaje na tle tej sprawy - według ustalenia Sądów *meriti*, które wiąże w postępowaniu kasacyjnym, a także według wyroku rozwodowego, w latach

2005-2010 między stronami nie było dobrowolnej (orzeczenie w wyroku rozwodowym o winie uczestnika) separacji faktycznej (przyjęto w wyroku rozwodowym, że powstała w 2010 r.). Drugie zagadnienie prawne wskazane przez skarżącego jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy wpływu wartości samodzielnie dokonywanych przysporzeń na ustalenie nierównych udziałów. Nie przekonuje ono do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z dwóch względów. Po pierwsze, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy na tym etapie. Skoro Sądy w ogóle uznały, że nie zachodzą ważne powody uzasadniające ustalenie udziałów w różnej wysokości, to nie ma potrzeby badać, jaki mechanizm powinien zostać zastosowany do adekwatnego wyznaczenia wysokości tych udziałów. Po drugie, kwestia ta jest jasna na tle brzmienia art. 43 § 2 k.r.o.: przepis ten wskazuje na kryterium stopnia przyczynienia się do powstania wspólnego majątku. W świetle dotychczasowego orzecznictwa nie budzi też wątpliwości, że przyczynienie się może mieć postać majątkową, ale też działań niemajątkowych (np. pracy przy wychowaniu dzieci). Kwestia ta może być zatem zarzutem kasacyjnym, lecz nie stanowi zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Trzecie zagadnienie prawne dotyczy tego, czy tak samo należy oceniać przyczynienie się obojga małżonków do powstania majątku wspólnego, gdy majątek ten jest nieznaczny oraz gdy jest duży. Znowu kwestia ta nie budzi wątpliwości, bowiem z art. 43 § 2 k.r.o. jednoznacznie wynika jego uniwersalny charakter - wielkość majątku wspólnego do zastosowania tego przepisu nie ma znaczenia. Znamienne jest, co dostrzega skarżący, że taki problem prawny nie powstał dotychczas ani w judykaturze, ani doktrynie, co wyraźnie przemawia za tym, że wskazywana wątpliwość ma wyłącznie subiektywny charakter dotyczący tylko skarżącego. Wszystkie wskazane zagadnienia prawne mające uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są więc niczym więcej niż zarzutami kasacyjnymi - polemiką z zaskarżonym rozstrzygnięciem.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

